

Nr. 77. Landstingets Forhandlinger.

1177. 3die. Beh. af Lovf.

vedtaget ved 2den Behandling, og jeg tror, at dersom Ordene nu gaa ud, vil der i visse Tilfælde kunne finde en Misforstaaelse Sted. Dette er jo imidlertid kun en mindre vigtig Sag. Derimod maa jeg for mit Bedkommende bestemt forraade at vedtage Endringssforslaget under Nr. 13 til en ny Affattelse af første Del af § 11. Dette er ikke en simpel Omstøvning, men Forslaget gaar ud paa en væsentlig Realitetsforandring. Efter dette Forslag skal nemlig den Omstændighed, at Kreatur findes paa Veien, enten løst eller tøjret, uden videre være en Politiforøelse, og jeg siger, at det er en saa streng Regel, at jeg ikke kan være med til at vedtage den; denne Regel er navnlig saa streng i Forhold til den nu gjældende Lovgivning om Veifreden, at jeg er aldeles overbevist om, at man ikke behøver at gaa saa vidt. Den nu gjældende Veifredsbestemmelse for løsgaaende Kreaturer er nemlig for Tidens den, at Kreaturet skal optages, og at det da koster 16 Sk., men nu vil man gaa bort fra denne Bestemmelse og i Stedet derfor vedtage en Bestemmelse, hvorefter man, saasnart End Kreatur er kommet løs paa Veien, risikerer at faae en Politiforøelse, og dette finder jeg, at gaa alt for vidt. Det forekommer mig, at vi ere gaaede tilstræffelig vidt, naar vi ved 2den Behandling have vedtaget, at et Kreatur, naar det findes paa Veien, kan optages, og da skal være de samme Ufredsheder underkastet, som ere paalagte for Brud paa Markfreden. Dette forekommer mig, at være Alt, hvad der med Nøiagtighed kan forlanges. Efter hvad der nu er passeret med Endringssforslaget til § 9, skal jeg imidlertid ikke sige Mere om § 11, thi jeg maa naturligvis antage, at Landstinget, naar det er dets Mening, at vi skulle have saa strenge Bestemmelser som den, der findes i § 9, ogsaa antager, at Bestemmelserne i § 11 bør være saa strenge.

Ogenbøll. Med Hensyn til § 11 ser jeg, at Udvalgets Flertal er blevet staaende

40de Møde. Ordentlig Samling 1871.

om Mark og Veifred.

ved den Redaktion, som denne Paragraf fik ved Sagens 2den Behandling, og jeg maa derfor tillade mig et Par Bemærkninger ogsaa med Hensyn til det, den sidste ærede Tale yttrede. Det vil jo erindres, at der i de forfjællte Poster i § 11 skjæles meget nøagtig mellem selve Veien og Veiens Terrain; det er to Ting, som bestemt holdes inde fra hinanden. Naar der nu i det 4de Stykke i § 11 staar: „naar de findes tøjrede eller græssende under Bevogtning paa det til Veien hørende Terrain“, og dette altsaa er strafbart, saa fremgaar deraf, hvad jeg allerede udtalte ved Sagens 2den Behandling, at de Kreaturer, der græsse i den Bevogtning paa Veiens Terrain, ikke komme ind under Lovens Straf, og det er formodentlig ogsaa derfor, at det ærede Udvalg har foreslaet, at disse Ord under Bevogtning skulle udelades. Men hvorefter findes der i det følgende Stykke en Ukorrelthed, som heller ikke er heldig. Der staar nemlig her: „naar de findes tøjrede saa nær ved Veien, at de kunne naae ind paa denne“. Dette er jo ogsaa foreslaet rettet ved Mindretallets Forslag, idet jo Meningen ikke er den, at Kreaturerne kunne naae ind paa Veien, men Meningen er derimod den, at de kunne naae ind paa det til Veien hørende Terrain, og der er jo en væsentlig Forskjel herpaa. Det Tilfælde, hvortil der sigtes, er, at de staa tøjrede inde paa Marken, men gaa ned i Betegrofter eller ind paa Døsfæringen, men efter den 4de Bestemmelse kunne de kun optages, naar de kunne naae ind paa selve Veien, og dette kan jo ikke være Meningen. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 13 maa jeg i Modsetning til den sidste ærede Tale anbefale dette Forslag. Den Frygt, han yttrede for, at denne Bestemmelse vilde være for streng, kan jeg ikke dele, fordi Bøderne jo kunne sættes saa lavt, som man vil. Men hvad der for mig er Hovedsagen og Grunden til, at jeg — naar jeg skal tale fra et Politimesterstands punkt — med Fornøielse tager mod denne Forandring, er, at den vil gjøre Veifredsbe-